

7. neděle v mezidobí rok C (2025)

1. čtení – 1 Sam 26,2.7-9.12-13.22-23

Hospodin tě vydal do mé ruky, ale já jsem nechtěl vztáhnout ruku na tebe.

Čtení z první knihy Samuelovy.

Saul sestoupil na poušť Zif a s ním tři tisíce vybraných mužů z Izraele, aby na poušti Zif slídlil po Davidovi. V noci David a Abišaj přišli (k Saulovu) mužstvu, a hle – Saul ležel a spal v ohradě vozů, s kopím zabodnutým do země u své hlavy, Abner pak a lid spali kolem něho. Abišaj řekl Davidovi: „Dnes vydal Bůh tvého nepřítele do tvé ruky. Nuže dovol, abych ho přibodl jeho kopím k zemi jedním bodnutím, druhého nebude třeba!“ David však Abišajovi odpověděl: „Nezabíjej ho! Kdo vztáhne beztrestně ruku na pomazaného od Hospodina?“ (Pak) vzal David kopí a džbán vody od Saulovy hlavy a odešli. Nikdo je neviděl ani nezpozoroval a nikdo se neprobudil. Všichni spali, neboť na ně padl tvrdý spánek od Hospodina. David přešel na protější stranu (údolí), zastavil se na vrcholu hory a zdaleka – byla to velká vzdálenost – volal: „Zde je kopí, králi! Ať sem přijde jeden ze služebníků a vezme ho. Hospodin odplatí každému podle jeho spravedlnosti a věrnosti; vždyť dnes tě vydal Hospodin do mé ruky, ale já jsem nechtěl vztáhnout ruku na pomazaného od Hospodina.“

Mezizpěv – Žl 103,1-2.3-4.8+10.12-13

Hospodin je milosrdný a milostivý.

Veleb, duše má, Hospodina,
vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno!
Veleb, duše má, Hospodina
a nezapomeň na žádné z jeho dobrodiní!

On odpouští všechny tvé viny,
on léčí všechny tvé neduhy.
On vykupuje tvůj život ze záhuby,
on tě věnčí láskou a slitováním.

Hospodin je milosrdný a milostivý,
shovívavý a nadmíru dobrotivý.
Nejedná s námi podle našich hříchů
ani podle našich vin nám neodplácí.

Jako je vzdálen východ od západu,
tak vzdaluje od nás naše nepravosti.

Jako se smilovává otec nad syny,
tak se smilovává Hospodin nad těmi, kdo se ho bojí.

2. čtení – 1 Kor 15,45-49

Jako jsme nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země, ponese me i podobnost s tím, který je z nebe.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! První člověk, Adam, byl stvořen jako živá bytost, poslední Adam však bude oživujícím duchem. Ale není napřed to, co je zduchovnělé, nýbrž to, co je živočišné, a potom teprve přijde to, co je zduchovnělé. První člověk byl utvořen ze země, je pozemský, druhý člověk je z nebe. Když někdo pochází ze země, ze země jsou i jeho děti. Když někdo pochází z nebe, z nebe jsou i jeho děti. My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země. Stejně tak ponese me i podobnost s tím, který je z nebe.

Zpěv před evangeliem – Jan 13,34

Aleluja. Nové přikázání vám dávám, praví Pán, milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Aleluja.

Evangelium – Lk 6,27-38

Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec!

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Vám, kteří posloucháte, říkám: Milujte své nepřátele, prokazujte dobro těm, kdo vás nenávidí, žehnejte těm, kdo vás proklínají, modlete se za ty, kdo vám ubližují. Tomu, kdo tě udeří do tváře, nastav i druhou; kdo ti bere plášť, tomu neodpírej ani šaty. Každému, kdo tě prosí, dávej, a kdo ti bere, co je tvoje, od toho nežádej nic nazpátek. Jak chcete, aby lidé dělali vám, tak i vy dělejte jim. Jestliže milujete ty, kdo milují vás, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci milují ty, kdo je milují. Prokazujete-li dobrodiní těm, kdo je prokazují vám, co za to můžete od Boha čekat? To přece dělají i hříšníci. Půjčujete-li těm, od kterých doufáte, že vám to vrátí, co za to můžete od Boha čekat? Vždyť i hříšníci půjčují hříšníkům, aby dostali stejně tolik nazpátek. Ale milujte své nepřátele, prokazujte dobrodiní a půjčujte a nic nečekejte zpět. Vaše odměna bude hojná a budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesud'te, a nebudete souzeni, nezavrhujte, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete, míru dobrou, natlačenou, natřesenou a

vrchovatou vám dají do klína. Neboť jako měrou měříte, takovou se zase naměří vám.“

Homilie

Drazí bratři a sestry!

Dnes jsme vyzváni, abychom milovali své nepřátele. To není utopie nebo jen výjimečné chování. Není to ani velkodušnost, která by se hodila jen některým. Je to nezbytný, každodenní lék, který nás zachraňuje a činí podobnými samotnému Bohu: "On je dobrý k nevděčným a zlým" (Lk 6,35). Takový je Ježíš Kristus, který svým odpuštěním způsobuje, že smrtící střely nenávisti "oděné" do podoby ostrých hřebů - které ho zabíjejí - nám otevírají nebe. Když mi říká: "Milujte své nepřátele" - mluví ze svého profesorského křesla, z kříže.

A jak se jmenuje můj a tvůj nepřítel? Jeden italský kněz (P. A. Pronzato) se snažil najít své nepřátele a jejich jména. Zdá se, že se mu to podařilo poměrně přesně:

-cizí - bezejmenní, nesdílejí mé názory, setkání s nimi jsou zdrojem nedorozumění, utrpení a ostrých slov a výrazů;

-odpůrcí - nikdy mi neodpustí, bojují proti mně a mým myšlenkám, iniciativám;

-dotěrní - berou mi čas, trápí mě svými problémy, bez respektu k času a únavě, chytají mě do bludné sítě nesmyslných řečí a pak říkají: ty jsi takový křesťan...;

-mazaní - mají dvě tváře: tu milou a tu vražednou, přehánějí to s chválou a nenechají na mně nit suchou, pak zase chtějí, abych jim "něco" dal, zařídil.....

- pronásledovatel - má jednu tvář, touží a koná zlo s jediným cílem - vyřadit mě ze života, má z toho potěšení a neskrývá to.

- každý, kdo překáží v setkání s Kristem, se stává nepřítelem člověka. Toto nepřátelství může vést k pronásledování až k smrti" (P. E. Staniek).

Ted', když jsme si řekli o Ježíšově lásce, o lásce, kterou lze milovat jen nepřátele, ted', když jsme poznali jména a tváře nepřátel, ptejme se na podstatu přikázání. "V lásce k nepřítelům... jde o postoj srdce, který si máme vědomě utvářet podle Božího postoje" (H. Baltazar). Při nastavování tváře nejde o teatrální pózu, o divadlo, ale o sílu ducha. Může se projevovat otázkami a svědectvím, ale nikdy nedojde tak daleko jako násilí a odpovídání násilím. To, na co je zde skutečně zapotřebí, je síla ducha... Ta může být pouze darem, darem Ukřižovaného, není to žádnou naší technikou nebo naší osobní zásluhou. "Kristus [je] - oživující duch.... První Člověk ze země - pozemský, druhý Člověk - z nebe. Jaký je ten pozemský, takoví jsou i pozemští, jaký je ten nebeský, takoví jsou i nebeští" (1 Kor 15,45-49), to jsou slova dnešního druhého čtení. Tím, že odpouštíme ve jménu a moci Ukřižovaného - máme v sobě nebe!

Jak to máme zjistit, zda je ve mně láska k nepřítelům? Odpověď na tuto otázku závisí na třech podmínkách:

a) Když říkám tato slova ve svém srdci a před Bohem: "Odpouštím svému nepříteli ve jménu a moci Pána Ježíše ukřižovaného.....". Zde důležitá poznámka: je nezbytné, aby šlo o rozhodnutí vůle: "Chci". Nejsou k tomu zapotřebí žádné pocity nebo zvláštní emocionální stav. Pocity mohou dokonce "jít" opačným směrem.

b) Modlitba za své nepřátele v různých podobách, což je základní projev laskavosti.

c) Otevřenost ke smíření. Nepřítel nemusí být připraven přijmout mou podanou ruku, proto ji nepodávám násilím, ale jsem připraven, jakmile změní své smýšlení a chování.

"Mírou lásky je láska bez míry" (sv. Bernard), po vzoru Boha, který takto miluje a dává zaslíbení v poslední větě dnešního evangelia, je to slib a zároveň varování: "Neboť já vám budu měřit tou mírou, kterou měříte vy." (srov. Lk 6,38). Amen.